

Arrest

nr. 51 251 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2010 tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS, die *loco* advocaat J. DESGAIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 mei 2010.

Op 3 mei 2010 dient zij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodacverslag van 3 mei 2010 blijkt dat verzoekster reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije.

Op 31 mei 2010 richt de Belgische overheid een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 16 (1) e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna afgekort: de Dublin-II-Verordening).

Op 7 juni 2010 gaan de Hongaarse autoriteiten akkoord met de terugname van verzoekster.

Op 18 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft op 03/05/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde op 01/05/2010 in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Syrische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 19/05/1988.

*Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 06/05/2010 dat ze amper 2 maand oud was toen ze met haar ouders van Syrië naar Hongarije reisde. Er werd toen een asielaanvraag ingediend. Betrokkene verklaart dat ze op 30/04/2010 vanuit Hongarije naar België vertrok waar ze op 01/05/2010 zou zijn aangekomen. Betrokkene reisde samen met haar ouders (...)
(OV 6.621.886) en haar twee broers en drie zussen.*

Rekening houdend met bovenstaande informatie werd op 31/05/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 verstuurd aan de Hongaarse autoriteiten en de Hongaarse overheid heeft op datum van 07/06/2010 ingestemd met de vraag tot terugname op basis van art 16.1.c. Ook haar ouders en broers en zussen zijn voorwerp van een terugnameakkoord met Hongarije.

Hongarije is een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd.28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt waarom ze precies in België een asielaanvraag wil indienen antwoordt ze dat een vriend van haar vader hen had aangeraden dat België een goed land was en de mensenrechten hoog in het vaandel draagt. Hongarije is net als België partij bij het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat Hongarije de verplichtingen die daaruit voortvloeien niet zou naleven. Betrokkene verklaart geen familie te hebben, noch elders in Europa. Een behandeling op basis van art 7 of 15 is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart gezond te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten. ”

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift vraagt verzoekster om haar het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te kennen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan op heden geen gerechtskosten opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de kosteloze rechtspleging toekennen. Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens nietigheid van het verzoekschrift. Zij licht toe dat het verzoekschrift niet voldoet aan de in artikel 39/69, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet) op straffe van nietigheid voorgeschreven voorwaarden, met name de ondertekening van het verzoekschrift door verzoekster of haar advocaat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt echter vast dat uit het rechtsplegingdossier blijkt dat het verzoekschrift wel degelijk ondertekend werd door de advocaat van verzoekster.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 39/70 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald van het beginsel van het tegensprekelijk debat, van de artikelen 3.2, 4 alinea 5, 15 en 16.3 van de Dublin-II-Verordening en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna afgekort: het EVRM). Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van haar enige middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Première Branche

L'article 3.2 du Règlement (CE) n°343/2003 du Conseil du 18 février 2003 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande d'asile présentée dans l'un des Etats membres par un ressortissant d'un pays tiers, selon lequel « (...) chaque Etat membre peut examiner une demande d'asile qui lui est présentée par un ressortissant d'un pays tiers, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le présent règlement (...) » , établit une exception dont l'application relève de l'appréciation de l'autorité compétente, guidée par les directives de l'article 15 du même Règlement, lequel établit une clause humanitaire; Qu'il est de jurisprudence qu' Il ne s'agit toutefois que d'une faculté ce qui suppose que le demandeur puisse se prévaloir de circonstances particulières justifiant une telle dérogation » (CCE, arrêt n°6296 du 25 janvier 2008); Que ce constat ne porte toutefois pas atteinte au principe selon lequel un étranger ne peut, en tout état de cause, être éloigné vers un pays où il sera soumis à la torture ou des traitements ou peines inhumains ou dégradants; Qu'en l'espèce, à son arrivée sur le territoire, le père de la requérante était en possession de documents émanant de diverses autorités administratives, ministérielles et judiciaires hongroises; Que ces documents, quoiqu'ils étaient en la possession du père de la requérante lorsqu'il fut entendu par la partie adverse, n'ont pas été examinés par cette dernière et ce, sans aucune explication plausible; Que toutefois, ces documents sont substantiels dans le cadre de l'examen de la demande d'asile formulée par la requérante et l'ensemble de sa famille; Qu'ils sont joints aux présentes et accompagnés d'une traduction certifiée conforme; Que de ces pièces, le conseil de céans peut tirer les éléments suivants: - La Hongrie a décidé de l'expulsion du père de la requérante au terme d'une décision prise le 04/05/2009 et ce, quand bien-même le requérante et sa famille résidaient sur le territoire depuis 1989 et partir de 2003, en qualité de résident humanitaire (pièce 2);

- Quoique la décision précitée ne l'évoque pas, le père de la requérante a été privé de sa liberté pendant plus de deux années (voyez pièces 6 à 10)

- Le père de la requérante semble avoir porté plainte à l'encontre de certaines autorités policières (voyez pièces 8 et 9); Qu'à l'examen de ces pièces, il y a lieu de souligner que l'interview réalisée par la partie adverse était strictement limitée et ne permettait nullement à la requérante de développer amplement son récit; Qu'ensuite, il y a lieu de considérer que ces pièces auraient dû faire partie

intégrante du dossier administratif et compléter ainsi les déclarations de la requérante; Qu'en conséquence, la partie adverse se devait de vérifier et de s'assurer, compte tenu des faits portés à sa connaissance, que le père de la requérante n'allait pas de nouveau être privée de sa liberté, subir de mauvais traitements et/ou de traitements inhumains et dégradants; Qu'il n'apparaît nullement du dossier administratif que la partie adverse aurait pris contact avec les autorités hongroises sur ces points spécifiques en manière telle que la décision n'est pas correctement motivée;

Deuxième Branche

Attendu que la partie adverse fonde sa décision sur les articles 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 et 16.1 .c du Règlement 343/2003 du 18 février 2003, et en se limitant à relever que les autorités hongroises ont donné leur accord de reprise en charge de la demande d'asile de la requérante et sa famille; Que toutefois, la partie adverse n'a pas suffisamment et adéquatement motivé sa décision dans la mesure où elle reste en défaut d'établir sur quelle base légale la Hongrie a été déterminée comme Etat responsable des demandes d'asile de la requérante et sa famille (voyez en ce sens, CE, 7 août 2006, n° 161 .709); Que cet élément est d'autant plus important que la décision d'expulsion prise par la Hongrie (pièce 1) vient en contradiction avec l'acceptation par la Hongrie de la prise en charge de la requérante et de sa famille; Qu'en conséquence la décision n'est pas correctement motivée la partie adverse;

Troisième Branche

Attendu que la Cour européenne des Droits de l'Homme (ci-après Cour EDH) a déjà considéré que l'expulsion par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme (ci-après CEDH) et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH; Que dans ces conditions, L'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (voyez en ce sens, Cour EDH, Y v. Russie, 4 décembre 2008, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence) Que le constat qu'il existe des indications sérieuses que l'étranger sera, dans l'Etat qui est responsable du traitement de sa demande d'asile, directement ou indirectement soumis à des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH, impose par conséquent à l'Etat membre où se trouve l'étranger concerné de faire application de l'article 3.2. du Règlement (CE) «343/2003; Qu'il appartient en principe à la partie requérante de produire des éléments de preuve susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, elle serait exposée à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH (voir Cour EDH, N. v. Finlande, 26 juillet 2005, § 167). Que lorsque de tels éléments de preuve sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet (Cour EDH, Yv. Russie, 4 décembre 2008, § 77). Que l'existence du risque doit être évaluée en fonction des circonstances dont la partie défenderesse avait ou devait avoir connaissance au moment de la décision attaquée (voyez en ce sens Cour EDH, Yv. Russie, 4 décembre 2008, § 81) Qu'il ressort des pièces produites par le père de la requérante a subi une longue privation de liberté de plusieurs années alors qu'il ne lui ait reproché aucun fait délictueux de quelque nature que ce soit; Qu'il semble avoir perdu tout contact avec sa famille durant cette détention; Que la Hongrie n'évoque nullement cette longue détention au terme de la décision d'éloignement du territoire (pièce 1); Que la requérante et sa famille subissent une expulsion alors que la requérante « n'a jamais été sous mandat d'expulsion auparavant, qu'il a coopéré avec les autorités durant la procédure, qu'il vit au pays depuis 20 ans et qu'il est beaucoup plus attaché à la Hongrie qui son pays d'origine (...) » (pièce 1); Qu'au regard de ces éléments, il est permis de penser qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel d'être soumise à la torture ou à des traitements inhumains ou dégradants dans son pays d'origine ou dans tout autre pays vers lequel elle serait éloignée; Attendu que subsidiairement, la requérante sollicite la suspension de la décision entreprise; Qu'au regard des éléments relevés par les pièces déposées, il est permis de penser qu'au stade actuel de la procédure la requérante encourt un risque réel d'être soumise à la torture ou à des traitements inhumains ou dégradants dans son pays d'origine ou dans tout autre pays vers lequel elle serait éloignée; Qu'il appartient à la partie adverse de procéder aux investigations nécessaires à lever tout risque d'être soumise à la torture ou à des traitements inhumains ou dégradants dans le chef de la requérante mais aussi de sa famille; Que dans l'intervalle, il y a lieu de prononcer la suspension de la décision querrellée. »

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4, alinea 5 en 16.3 van de Dublin-II-Verordening, van artikel 8 van het EVRM en van het principe van de tegenspraak, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna afgekort: de Raad) op dat verzoekster nalaat de schending van deze artikelen met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van

nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten welke ter ondersteuning van het beroep wordt ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Nu verzoekster niet uiteenzet op welke wijze, voormelde rechtsregelen door de bestreden beslissing worden geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna afgekort: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (hierna afgekort: het Vreemdelingenbesluit), naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Verder vermeldt de bestreden beslissing eveneens de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt.

Waar verzoekster in het tweede onderdeel van haar middel aanvoert dat de bestreden beslissing zich beperkt tot de vaststelling dat Hongarije de terugname van verzoekster heeft aanvaard en dat zij nalaat de juridische grondslag weer te geven op grond waarvan Hongarije als verantwoordelijke lidstaat werd aangeduid, kan zij niet worden gevolgd, gelet op de vermelding van artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit, artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Bovendien zet de bestreden beslissing op een omstandige wijze uiteen waarom Hongarije bevoegd is om haar asielprocedure te behandelen. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekster ontkent niet dat ze in Hongarije asiel heeft aangevraagd. Op basis van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening, dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld, is Hongarije verplicht om verzoekster die zich ophoudt in België terug te nemen. Verzoekster betwist evenmin dat Hongarije in principe verplicht is haar in toepassing van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening terug te nemen. Zoals uit de verdere bespreking zal blijken meent verzoekster dat België toepassing had moeten maken van de soevereiniteitsclausule en aldus zelf haar asielaanvraag had moeten behandelen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zelf verwijst naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening, hieruit blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, worden aangetoond.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, stelt de Raad vast dat de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening voorziene zogenaamde soevereiniteitsclausule in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele kandidaat-vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het principe waarbij een vreemdeling hoe dan ook niet kan

teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag, met zich mee kan brengen wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat artikel 3 van het EVRM de verplichting om de betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; *adde* EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005).

De vaststelling dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de vreemdeling in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek rechtstreeks of onrechtstreeks zal onderworpen worden aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM, verplicht bijgevolg de lidstaat waar de betrokken vreemdeling zich bevindt om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

De betrokken staat, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat en is partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: "*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*" Vrije vertaling: "*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen*"). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan verzoekster om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005 § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Volgens verzoekster heeft de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met administratieve, gerechtelijke en ministeriële documenten van de Hongaarse overheden die haar vader in zijn bezit had bij zijn aankomst in België. Zij verduidelijkt dat uit deze stukken blijkt dat haar vader voor een lange duur van zijn vrijheid is beroofd geweest zonder aanwijsbare reden. Verder wijst verzoekster erop dat uit deze stukken blijkt dat zowel zij als haar gezin het risico lopen door Hongarije te worden uitgewezen.

De Raad merkt op dat verzoekster deze documenten, voorzien van een Franse vertaling, heeft toegevoegd aan het verzoekschrift. Evenwel dient te worden vastgesteld dat verzoekster naar aanleiding van haar Dublin-verhoor op 6 mei 2010 de voormelde documenten niet heeft bijgebracht en op geen enkele wijze verwezen heeft naar documenten die haar vader bij zich zou hebben gehad. Op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij een asielaanvraag in België wenst in te dienen, heeft verzoekster enkel vermeld dat een vriend van haar vader België had aangeraden omdat het een goed land is en dat men in België de mensenrechten respecteert. Op geen enkel ogenblik heeft zij gewag gemaakt van de detentie van haar vader of van een vrees voor refoulement. Het enige dat door verzoekster werd bijgebracht bij haar aanvraag was een zeer bondige, niet vertaalde verklaring van haar vader waarin hij volgens haar verklaringen zijn verhaal uiteenzet. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om uit deze loutere algemene en summiere verklaringen, geen schending van artikel 3 van het EVRM af te leiden. Het is de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zoveel mogelijk nuttige informatie aan te brengen. Van verzoekster kan verwacht worden dat ze alle relevante gegevens aan het bestuur meedeelt. Verzoeksters bewering dat het verhoor te kort was om alles uiteen te kunnen zetten, wordt op geen enkele wijze gestaafd. Bovendien blijkt uit het verhoorrappport dat aan verzoekster wel degelijk werd gevraagd waarom zij er voor gekozen heeft om haar asielaanvraag in België in te

dienen. Zoals reeds voormeld, blijkt dat verzoekster zich beperkt heeft tot nietszeggende verklaringen en op geen enkel moment is ingegaan op haar concrete situatie. Verzoekster heeft tijdens haar Dublin-verhoor geen enkele melding gemaakt van een slechte behandeling door de Hongaarse autoriteiten, niettegenstaande zij hiertoe de kans had. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aldus maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk, noch toont verzoekster hiermee aan dat de verwerende partij toepassing had moeten maken van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

Evenmin kan verzoekster gevolgd worden waar ze lijkt aan te geven dat er een manifeste beoordelingsfout is gemaakt door de verwerende partij door geen rekening te houden met de documenten die haar vader bij zich had of door deze documenten niet in de motivering van de bestreden beslissing te betrekken. Uit voormelde bespreking blijkt immers dat de vader van verzoekster de bedoelde documenten bij zich had, doch dat deze documenten niet vertaald waren. Bovendien heeft haar vader in het geheel niet gewezen op de deze documenten of het belang van de inhoud ervan. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen belang te hebben gehecht aan deze documenten. Uit deze omstandigheden kan geen manifeste beoordelingsfout worden afgeleid. Noch toont verzoekster hiermee aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 15 van de Dublin-II-Verordening, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de Hongaarse autoriteiten om redenen van humanitaire aard of op culturele gronden de Belgische autoriteiten hebben verzocht om met instemming van verzoekster, het asielverzoek te behandelen. Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening heeft het enkel over een verzoek door een andere lidstaat en voorziet niet in een initiatiefmogelijkheid van de aanvrager. Van een verzoek door een andere lidstaat is te dezen geen sprake. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, beschikt de beslissingnemende overheid (België), eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald (Hongarije) en deze België niet heeft verzocht het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de expliciete instemming van Hongarije met de overname van verzoekster, niet meer beschikt over een discretionaire bevoegdheid (RvS 10 oktober 2003, nr. 124.106, RvS 25 maart 2004, nr. 129726, RvS 13 april 2005, nr. 143.018, RvS 17 januari 2007, nr. 166.821).

Noch een schending van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, noch een schending van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening wordt aannemelijk gemaakt.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU